

Ματιές στην τηλεόραση

από την Πόλυ Μηλιώρη

Από το ολότελα, καλή κι η Παναγιώταινα

Οπωσδήποτε οι ειδήσεις για τα γυναικεία ζητήματα είναι ελάχιστες στην τηλεόραση. Όσο για σχετικές ενημερωτικές εκπομπές; Τις ψάχνουμε με το φανάρι. Αυτός άλλωστε είναι και ο λόγος που φέτος ο Σύνδεσμος για τα Δικαιώματα της Γυναίκας δεν βράβευσε κανένα ή καμιά δημοσιογράφο με το θεσμοθετημένο βραβείο για τον ηλεκτρονικό Τύπο.

Αλλά: Να, που κατά τύχη — αν και πολύ θα ήθελα να ήταν κατά σύστημα — ψάρεψα κάποια ψήγματα ειδικού ενδιαφέροντος μέσα στις πάμπολλες ειδήσεις των καιρών. Και μιας και έχω κουραστεί να γκρινιάζω, σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα σ' αυτό το τεύχος να επισημάνω τις ελάχιστες εξαιρέσεις.

Εκ γκρίνιας άρξεσθαι

Δυστυχώς θ' αρχίσω με την εξαίρεση των εξαιρέσεων. Καθώς, μέσα στο θέμα που δημιουργήθηκε από μια αμετροέπεια, όχι μόνον χάθηκε η ουσία αλλά και δόθηκε η ευκαιρία να συκοφαντηθεί το γυναικείο κίνημα.

Αναφέρομαι στην φασαριά που έγινε στα μέσα του περασμένου Μάρτη γύρω από τον Ξενώνα κακοποιημένων γυναικών της Αρχιεπισκοπής και την τήρηση ή όχι του απορρήτου από την υπεύθυνη κυρία Ειρήνη Δορκοφίκη. Υπογραμμίζω ότι μου είναι αδύνατον να πάρω θέση επί των περιστατικών που δεν γνωρίζω — αν ειπώθηκαν όσα ειπώθηκαν, δηλαδή, ή αν κακοποιούνται ή όχι γυναίκες «επώνυμων». Το μόνο που θα ήθελα να σχολιάσω σχετικά είναι ότι πολλές είχαν υπάρξει αναφορές της τηλεόρασης στον Ξενώνα αυτόν. Κι ότι, βεβαίως, τα σχετικά ρεπορτάζ που αφορούν τη βία κατά των γυναικών, ένα από τα σοβαρότερα προβλήματα του φύλου μας, έπαιξαν ρόλο ευαισθητοποίησης της κοινής γνώμης. Όμως, αγαπητοί και αγαπητές

συνάδελφοι δημοσιογράφοι: Είναι το πρώτο ή το μόνο σπίτι υποδοχής των κακοποιημένων γυναικών αυτό της Αρχιεπισκοπής; Ο λόγος που το προβάλλατε ως τώρα, δεν ήταν πως ο φορέας που το υποστηρίζει είναι «καθαρός» από τη «γελοιότητα» των φεμινιστριών;

Γιατί, δυστυχώς, ακούστηκε κι αυτό. Καθώς μέσα από τα απανωτά τηλεοπτικά παράθυρα των ημερών του σκανδάλου, όπου εξευτελίσθηκαν τα μεγάλα ζητήματα όπως η σημασία του απορρήτου ή η εξάπλωση της βίας σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα — ζητήματα που θα μπορούσαν να έχουν επ' ευκαιρία συζητηθεί σε ειδική εκπομπή — και όπου οι προσωπικές αντιπαραθέσεις επισκίαζαν την ουσία, ακούστηκε και η απαξιωτική ατάκα του σχολιαστή κυρίου Μιχάλη Δημητρίου: «Σαν παλιά φεμινίστρια μιλάει», είπε για την κυρία Δορκοφίκη. Και περισσότερο από τη φράση βέβαια — καθώς μια εικόνα ισοδυναμεί με χίλιες λέξεις — η έκφραση του προσώπου του δημοσιογράφου ήταν αποκαλυπτική.

Μέσα απ' τα χείλια των ανδρών

Αντίθετα από την απαξιωτική έκφραση του κυρίου Δημητρίου, άκουσα τους επι κεφαλής μιας ανδρικής οργάνωσης να αναφέρονται με πολύ σεβασμό στις κατακτήσεις του γυναικείου κινήματος.

Πρόκειται για μια νεοσυσταθείσα οργάνωση — νομίζω πως ιδρύθηκε στην Θεσσαλονίκη — της οποίας, δυστυχώς, δε συγκράτησα το ακριβές όνομα. Για πρώτη φορά την τσάκωσε το ζάπιγκ μου ένα μεσημέρι στο κανάλι «10», όπου ο υπότιτλος ανέφερε «οργάνωση για την ισότητα των ανδρών». Όμως αμέσως μου ανέτρεψε τη φαιδρή εικόνα — γιατί κι εμείς, οι φεμινίστριες, γελάμε όταν οι άντρες μιλούν για δική τους ανισότητα — η σοβαρότητα του εκπροσώπου των αδικημένων, όπως τουλάχιστον καταγγέλλουν, πατέρων από την αντιμετώπιση του νόμου. Καθώς η παρουσιάστρια, προς τιμήν της, έκανε προσεχτικά τις διευκρινιστικές της ερωτήσεις, δόθηκε η ευκαιρία στον συνεντευξιζόμενο να εξηγήσει, ότι δεν έχουν ανταγωνισμό με τις γυναικείες οργανώσεις. Ότι στη Θεσσαλονίκη, όπου είχαν δώσει συνέντευξη Τύπου, οι

γυναικείες οργανώσεις ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα συμπαράστασης και ότι έλπιζε ότι αυτό θα συνέβαινε και στην Αθήνα, όπου την επομένη θα παρουσίαζαν τα αιτήματά τους.

Όπως κατάλαβα από το δελτίο ειδήσεων του MEGA το άλλο μεσημέρι — κι όπου ο τίτλος της οργάνωσης περιείχε ως σκοπό την αξιοπρέπεια — το αίτημα του ανδρικού αυτού σωματείου είναι η εκ μέρους των δικαστηρίων αναγνώριση της αξιοσύνης του πατέρα να κρατά την επιμέλεια των τέκνων σε περίπτωση διαζυγίου.

Είναι πολύ ωρίς να πούμε αν η επιδίωξη της οργάνωσης αυτής θα είναι ανταγωνιστική με όσα κατέκτησαν οι γυναίκες με την αναμόρφωση του Οικογενειακού Δικαίου. Αλλά στην επικοινωνιακή τακτική οι επικεφαλής της οργάνωσης παίρνουν άριστα. Τονίζοντας τα δικά τους δίκια, ούτε στιγμή δεν παρασύρθηκαν σε αφορισμούς κατά των γυναικών. Αντίθετα, τόνιζαν και ξανατόνιζαν το δικαίωμα της μητέρας στην ανατροφή των παιδιών, ζητώντας και για τον εαυτό τους το ίδιο δικαίωμα.

Συνέβη δυστυχώς μόνο στην Καλιφόρνια

Έτσι τουλάχιστον είδα έκπληκτη, αλλά, ομολογώ, ενθουσιασμένη, σε κάποιο απ' τα δελτία ειδήσεων της τηλεόρασης: Εκατοντάδες, λέει, άντρες έκαναν πορεία με ψηλοτάκουνα γυναικεία παπούτσια.

Βέβαια ο δημοσιογραφικός σχολιασμός οφείλεται στο θέαμα των ανδρών να ταλαιπωρούνται πάνω σε κόκκινες, πράσινες, πορτοκαλιές γόβες και σε πέδιλα με τακούνια βελόνες. Ο παρουσιαστής σχολίασε πριν απ' όλα το βάσανο και τη δυσκολία, καθώς και τα μεγάλα νούμερα παπουτσιών. Αλλά αυτός ήταν κι ο στόχος των πορευομένων φεμινιστών : Να προκαλέσουν την προσοχή πάνω στην προσπάθειά τους, που δεν ήταν άλλη, απ' το ναπραγματώσουν

την αγγλοσαξωνική παροιμία «μπες στα παπούτσια του άλλου», που πάει να πει, να κατανοήσεις την θέση του.

Είναι ενδιαφέρον, βέβαια, ότι μόνο σε ένα ,μεσημεριανό ρεπορτάζ, ενώ οι υπόλοιποι αρχισυντάκτες δεν το προέκριναν μέσα από τα πολλά της εξωτερικής επικαιρότητας. Αλλά δεν θέλω να γκρινιάξω. Η πρόθεση τόσων αντρών να κατανοήσουν την θέση των γυναικών στη σημερινή κοινωνία, έστω περπατώντας μέσα στα παπούτσια τους και βιώνοντας έτσι συμβολικά τις δυσκολίες της κοινωνικής τους διαδρομής, έφτασε, ομολογώ, για να μου φτιάξει το κέφι για μια βδομάδα.

Η πόλη των νεκρών γυναικών

Δεν ήταν ασφαλώς δυνατόν να παραμείνω κεφάτη, παρακολουθώντας την υπέροχη εκπομπή «Χουάρεζ, η πόλη των νεκρών γυναικών», στον Εξάντα της NET.

Για να εξηγήσω το οξύμωρο της κατάθλιψης που μου δημιούργησε ο «Εξάντας» και τη λέξη «υπέροχη» που χρησιμοποίησα: Εξακολουθώ να θεωρώ λειτούργημα τη δημοσιογραφία και γι' αυτό δεν δυσανασχετώ με τις σκληρές απεικονίσεις της πραγματικότητας. Αντίθετα, τις θεωρώ μεγάλη προσφορά στην ενημέρωση, στην ευαισθητοποίηση και ίσως- ίσως στην κινητοποίηση. Γιατί πολύ μας έχει υπο-

τιμήσει ως ανθρώπους αυτή η αδράνειά μας μπρος στα τεκτενόμενα.

Και ο «Εξάντας» αποκάλυψε τα τεκταινόμενα σε μία, είναι αλήθεια, μακρινή μας πόλη. Εξ ίσου αλήθεια είναι όμως ότι η διάκριση λόγω φύλου· η θυματοποίηση των γυναικών· η παραδοχή μας ότι πρόκειται για δεύτερης κατηγορίας ανθρώπους , υποβόσκει κάτω από τους πολιτισμένους μας μανδύες όπου γής.

ΜΠΡΑΒΟ ΣΤΗ NET.